

Anul 61

Seria II-a

Nr. 533

ALBINA

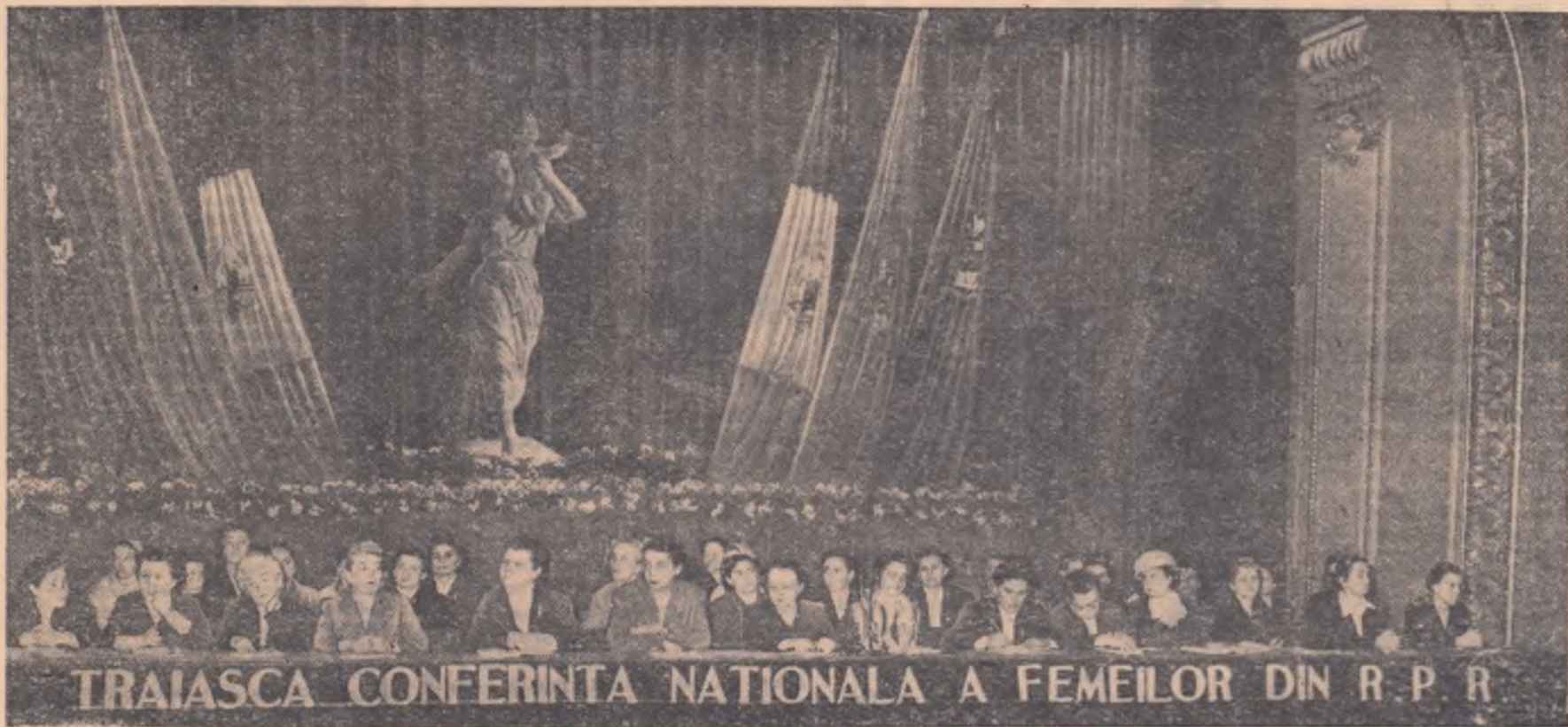
REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Miercuri

12 martie 1958

8 pagini

15 bani

TRAIASCA CONFERINTA NATIONALA A FEMEILOR DIN R.P.R.

Prezidiul Conferinței Naționale a Femeilor din Republica Populară Română

CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

În pragul primăverii, florile de pe toate platurile patriei, brodate pe maramă și alțițe, pe bluze și cojoace cu vioarele la butoniere, s-au revărsat gingașe și vioase în sala Ate-

neului. Firea, care în aceste zile se redesteaptă la viață și se înnoțește, a împrumutat ceva din prospețimea și tinerețea ei rodnică Conferinței Naționale a Femeilor din R.P.R., conferință ale cărei lucrări s-au deschis în dimineața zilei de 8 Martie. Din toate colțurile țării, din toate sectoarele de muncă, din sinul tuturor naționalităților conlocuitoare, au venit în sala Ateneului peste 500 de delegate, aducând cu ele cuvântul celor aproape patru milioane de femei care au participat cu însuflețire, în orașe și sate, la acțiunea de pregătire a conferinței naționale. Adevărate tunete de aplauze și aclamații au salutată sosirea în mijlocul delegatelor a tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej și a celorlalți înalți invitați, conducători ai partidului și guvernului.

„Ne exprimăm convingerea — a subliniat între altele salutul C.C. al P.M.R. adresat Conferinței de către tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej — că delegatele la Conferința Națională a Femeilor vor examina cu spirit de răspundere problemele ce stau în fața mișcării de femei din țara noastră și vor lua hotărâri menite să ducă la lărgirea continuă a bazelor sale de masă, la formarea și dezvoltarea conștiinței socialiste a femeilor. Hotărârile pe care le veți lua în această conferință vor constitui programul de acțiune al mișcării de femei din țara noastră...”

Zilele de 8—9—10 martie 1958, când s-a întrunit Conferința Națională a Femeilor din R.P.R., marchează nefolos în începutul unei noi și rodnice etape în lupta pasnică a milioanele de mame și soții care construiesc socialismul alături de bărbații și feciorii lor. „Promovate curajos în muncă de răspundere în economie, în Instituții de stat și organizații obștești, potrivit pregătirii și aptitudinilor lor, femeile — așa cum arată tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — vor da o contribuție de seamă la continua întărire și dezvoltare a regimului nostru democratic-popular...”

Caracterul de îndrumar luminos al

Hotărârii Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la îmbunătățirea activității în rândul femeilor, a fost reliefat, în numele maselor de femei, de raportul prezentat de scriitoarea Lucia Demetrius: „Masele de femei din orașe și satele patriei noastre și-au manifestat întreaga lor adevărată față de această hotărâre. Ele văd în ea încă o dovadă a griii și atenției partidului pentru crearea unor condiții în care mișcarea de femei din țara noastră să se poată ridica pe o treaptă mai înaltă și să dea o contribuție mai activă la rezolvarea mărețelor sarcini ale construirii socialismului...” Iată angajamentul fierbinte al milioanele de femei pe care regimul democrat-popular le-a ridicat la rangul de cetățeni egali în drepturi și cărora le revine un rol atât de însemnat în viața obs-

tească, economică și culturală a țării. Căci nu există sector de activitate în care să nu prindă viață acest angajament, în care femeia să nu fie prezentă cu toată priceperea și tot elanul ei creator. Femeile iau parte, astăzi, la conducerea statului. Marea Adunare Națională cuprinde 71 de femei-deputate. În sfaturile populare au fost alese, de curând, 35.082 femei. Femeile reprezintă a treia parte din numărul total al muncitorilor din industria noastră socialistă și 78 la sută din totalul personalului medico-sanitar. În ce privește învățământul, aproape 100.000, adică 60 la sută din numărul celor care instruiesc și educă tinăra generație, sînt femei. Alături de acestea, un rol covârșitor în creșterea și educarea copiilor revine sutelor de mii de mame, care, în țara noastră,

sînt înconjurate de neîntorsit respect. O contribuție simțitoare în dezvoltarea industriei și agriculturii noastre aduc, de asemenea, femeile ingineri, tehnicieni și agronomi. În gospodăriile colective, în cooperativele de producție și întovărășirile agricole, lucrează cu spor sute de mii de țărâni. Faptul că o serie de puternice gospodării colective, ca cele din comuna Bistrețu, regiunea Craiova și Jugureanu, regiunea Galați, sînt conduse de președinti-femei, vorbește cu prisosință despre destoinicia tovarășelor noastre care luptă pentru recolte de aur, pentru atragerea țărânimii pe făgașul agriculturii socialiste.

Vorbind în fața delegatelor la Conferința Națională a Femeilor din R.P.R., colectivista Maria Apostol din comuna Moțca, regiunea Iași, a arătat încotro înțeleg tovarășele ei să-și îndrepte eforturile: „Nu este de ajuns numai ca oamenii să intre în gospodărie. Ca să avem roade bune, noi trebuie să muncim pentru întărirea gospodării noastre. Înțelegând aceasta, comisia de femei a gospodăriei noastre, îndrumată de organizația de partid, a avut grija să atragă pe toate femeile la muncă...” Cuvântul Mariei Apostol a fost întregit de cel al tovarășei Maria Șelban, președinta gospodăriei colective din comuna Jugureanu: „Femeile din comuna noastră iau parte la toate muncile gospodărești pentru întărirea și dezvoltarea tuturor ramurilor gospodăriei. Realizările frumoase obținute de colectivități au făcut ca și țărâni individuali din comuna Jugureanu să se convingă de realizările noastre și de faptul că gospodăria le poate asigura și lor o viață mai bună. Toți au făcut cereri de intrare în gospodărie, semnate de întreaga familie”.

Ecoul însuflețitorului cuvântări rostite la Conferința Națională a Femeilor din R.P.R. răsună puternic, la orașe și sate, în uzine și pe ogoare, pretutindeni unde femeia își îndeplinește, cu avânt sporit, îndatoririle de cetățeană a statului democrat-popular. Astăzi, pe întreg cuprinsul țării noastre, fiecare femeie își dovedește o dată mai mult însușirile alese de constructor co-silent al societății socialiste.

Florența Albu

Așa sînt în cîmp bucuriile

Așa sînt în cîmp bucuriile:
simple, ca pămîntul;
le aștepti în prag, cu capul descoperit,
cum aștepti ploaia,
cum aștepti ploaia.
Unele abia au venit:
cu simplitatea pămîntului
și-a adevărului.

Pămîntul este al celor care
îi desjelenesc cu plugurile inima,
al celor care
l-au pecetluit cu sânge
ca pe un zapis, în '707.
Pămîntul, asemenea cîntecului,
este al celor care-l cunosc sufletul.

Din plînea nouă, care aburește pe masă,
fiecare își are partea lui,
cum fiecare
are parte de soare.

Așa sînt în cîmp bucuriile:
simple și adevărate,
pline de roade, ca ploaia.
După ele se-arată curcubeul
și deschide în zări,
porți triumfale spre mîine.

La 5 mai 1818, în casa familiei unui avocat din orașul german Trier, s-a născut Karl Marx, genialul întemeietor al comunismului științific, mare învățător și conducător al proletariatului mondial.

Încă de pe băncile universității din Berlin, Marx s-a alăturat grupului „Hegelienilor de stînga” care aveau tendințe revoluționare. În anul 1842, după ce a primit diploma de doctor în filozofie la universitatea din Jena, Marx devine redactor șef al „Gazetei Renane”, organ al burgheziei radicale din Renania. Sub conducerea lui Marx „Gazeta Renană” promovează o linie revoluționar-democratică, din care cauză este mereu supusă cenzurii, iar în 1843 suprimată. Începînd din anul 1843 și pînă la sfîrșitul vieții sale Karl Marx, datorită activității revoluționare, este mereu expulzat din țară în țară. Pretutindeni unde poposea, Marx era întimpinat cu dragoste și căldură de către oamenii năpăstuiți. Întreaga sa viață și-a dedicat-o luptei pentru cauza proletariatului.

Într-una din zilele lui septembrie 1844 Marx l-a cunoscut la Paris pe Friedrich Engels cu care a continuat lupta mai departe pentru elaborarea unei tactici unitare de luptă proletară. Împreună au pregătit Congresul al doilea al „Ligii comunistilor” și au elaborat programul ligii, care a dat naștere celebrului „Manifest al Partidului Comunist”, cu

KARL MARX

mărețea chemare „Proletari din toate țările uniți-vă”. Ultimii 34 de ani ai vieții, Marx i-a petrecut la Londra. Aici, Marx nu se odihnea nici zi și nici noapte căutînd o cale justă pentru unirea luptei proletariatului internațional. Și iată că această cale a fost găsită. În anul 1864, sub conducerea ideologică a lui Marx s-a creat la Londra „Asociația internațională a nuncitorilor” (Internaționala I-a). Făurind Internaționala I-a, Marx a pus temelia organizației proletare internaționale în vederea consolidării mișcării muncitorești și a desfășurării luptei revoluționare pentru socialism. În 1867, la Hamburg, apare primul volum al „Capitalului” în care Marx aduce o critică usturătoare modului de producție capitalist. În „Capitalul”, cit și în celelalte lucrări ale sale, Marx, studiînd sub toate aspectele viața economică și politică a societății burgheze, dezvoltînd procesul de apariție a acesteia, a scos la iveală faptul că proletariatul este clasa cea mai revoluționară, clasă care se naște o dată cu burghezia, avînd în același timp misiunea istorică de a gropa al burgheziei.

Acum 75 de ani, la 14 martie 1883 Marx a încetat din viață.

Lenin arăta că „învățătura lui Marx este atotputernică, fiindcă este justă. Ea este completă și armonioasă, dînd oamenilor o concepție unitară asupra lumii, o concepție care nu se împacă cu nici o superstiție, cu

nici o reacțiune, cu nici o apărare a aspirării burgheze”. Cît adevăr conțin aceste cuvinte ale lui Lenin! El este acel care, după moartea lui Marx și Engels, a dezvoltat mai departe învățătura marxistă în epoca imperialismului și a revoluțiilor proletare. Ideile solidarității internaționale a proletarilor și a oamenilor muncii din toate țările, au cuprins popoare întregi care luptă pentru o viață fericită. Oamenii sovietici pășesc victorios spre comunism, iar alături de ei oamenii muncii din China Populară, din celelalte țări de democrație populară, scuturînd pentru totdeauna jugul exploatații, își construiesc cu mâinile lor proprii, o viață nouă.

Maria Stancu

GHEORGHE ASACHI

La începutul secolului al 19-lea se făcu bine cunoscut, în Moldova, un om de o largă cultură — Gheorghe Asachi — care stăpînea deopotrivă matematicile, ingineria, pictura și arheologia, fiind înzestrat pe deasupra și cu harul poeziei. Se născuse la 4 martie 1788, dată de la care s-au împlinit acum 170 de ani.

Activitatea lui Asachi este de-a dreptul impresionantă. Aproape că nu există izvor de lumină a căruia el să nu-l fi croit jgheabul dintii. În anul 1816, puse temelia primului teatru romînesc. Într-o vreme cînd învățămîntul oficial era ca și inexistent, Asachi organizează, în 1820, Seminarul de la Socola, iar mai apoi, în 1835, ca „referendar”, adică director al școlilor, întemeie la Trei Ierarhi, Academia Mihăileană, a cărei programă prevedea cursuri complementare și academice. De o energie nesecată, Asachi îmbogăți istoria scrisă a romînilor cu prețioase documente descoperite de el la curtea împărătească de la Viena, unde lucrase un timp, după 1821, ca reprezentant al Moldovei.

Prima gazetă romînească din Moldova îi aparține tot lui Asachi, care tipări la 1 iunie 1829 „Albina romînească”, gazetă politico-literară.

Asachi înființă și o tipografie, unde mai scoase „Foaia sătească” și „Buletinul Oficial”, prima publicație de acest fel în Moldova. Pînă prin 1859, neobositul Gheorghe Asachi tipări încă cinci gazete.

Activitatea literară ocupă și ea un loc de mare greutate în viața acestui deschizător de drumuri. Asachi a tradus și a scris nenumărate piese de teatru, poezii, fabule, nuvele, cărți didactice și calendare, adresate tinerilor categoriilor de cititori.

Chipul său blind, în ale cărui trăsături se ascundea însă o voință de fier, îl păstrăm la loc de cinste în galeria marilor noștri înaintași.

Răscoala din 1888 reprezintă unul din momentele importante ale luptelor îndelungate duse de masele țărănești împotriva exploataților. Această răscoală a scos în evidență, o dată mai mult, energia revoluționară de care este capabilă țărănimea.

Reforma agrară din 1864, înfăptuită fără participarea țărănimii, nu reprezentase calea revoluționară de rezolvare a împrumierii. O dată cu marile fatidurii, fuseseră păstrate puternice resturi ale iobăgiei. De aceea, reforma agrară nu rezolvase problema țărânească și nu satisfăcuse năzuințele de secole ale majorității țărănimii din țara noastră.

Tot cu scopul de a împiedica lupta revoluționară a țărănilor, vîrfurile clasei stăpînitoare au venit în ajutorul războiului de independență din 1877 cu promisiunea că va face împrumierii țării după scuturarea jugului turcesc. Dar nici după acest război, țărănimea nu și-a văzut satisfăcute justețele ei revendicări.

Atunci s-a declanșat răscoala din 1888. A început în luna martie și a cuprins o mare parte a țării. Răscoala nu a izbucnit deodată în toate județele, iar intensitatea ei n-a fost pretutindeni aceeași. Mai puternic a răbufnit în fostele județe Ilfov, Prahova, Ialomița, Vlașca. Ea s-a manifestat însă și în alte județe ca de pildă Rimnicu Sărat, Brăila, Tecuci, Roman, Neamț etc.

În toate centrele unde a izbucnit răscoala, țărănimea cerea înlăturarea grelelor condiții ale învoielilor agricole, scutirea de dijă și ierbărit, acordarea de izlazuri etc. În cursul răscoalei, țărăni au încercat să rezolve singuri problemele. Aproape în toate centrele răscolate, ei au pornit la împărțirea pămînturilor moșierești cu de la ei putere.

Într-un memoriu din 12 aprilie 1888, se arată că în comuna Streinii-Dobreni (Vidra) motivele care l-au împins pe locuitorii la răscoală izvorau tocmai din așezarea deosebit de grea a învoielilor agricole făcute cu arendașul

moșiei. În nenumărate procese verbale sînt inserate acțiunile răscolitelor. Locuitorii comunei Dobreni au mers la conacul principelui Dimitrie Ghica, incendiindu-l prin stropire cu gaz, au spart magaziele cu porumb pe care l-au împărțit, au distrus casa de fier unde erau ținute toate actele moșiei, printre care și învoielile agricole.

Față de aceste acțiuni ale țărănilor, clasa stăpînitoare a răspuns prin măsuri represive. S-au concentrat trupe care au fost trimise împotriva țărănilor.

În cursul represiei, guvernul nu s-a putut bizui totdeauna pe trupele trimise împotriva răscolitelor. De aceea, a fost folosită tactica de a aduce în Mundenia trupe din Moldova și invers, guvernul temîndu-se că soldații folosiți în localitățile lor de baștină „nu vor trage în popor”. Cu toate acestea măsuri însă, în timpul răscoalei au fost multe cazuri cînd soldații au fraternizat cu țărăni răscoliti. În comuna Veresti, de pildă, soldații au

refuzat să tragă în țărănimea răscolită. La fel s-a întîmplat și în comuna Greci-Grădiștea. Raportul subprefectului din Budești-Ilfov, arată că: „soldații rezerviști sînt cei dintii care, îndemnă țărănimea la răscoală”. 34 de soldați din regimentul 6 Dorobanți au fost acuzați că s-au împotrivit ordinului căpitanului lor, de a-i împușca pe țărani. Toate aceste lucruri arată în chip convingător că mulți ostași n-au vrut să execute ordinul de a-și ucide părinții și frații care luptau pentru dreptate.

Alte fapte petrecute în timpul răscoalelor dovedesc că țărănimea n-a fost izolată în luptă, deși a fost lipsită de conducătorul ei firesc, clasa muncitoare. În gara Mizil, mulțimea a încercat să elibereze, printr-o acțiune de masă, pe țărăni arestați și trimiși spre închisor. La Galați, muncitorimea și-a exprimat într-o adunare simpatia și înțelegerea frățească față de lupta țărănilor.

La București și Iași, cercurile mun-

ditorilor, prin manifestele pe care le publicau, s-au alăturat cu trup și suflet răscolitelor. Cu prilejul răscoalei țărănilor din Ialomița, Buzău, Prahova, Ilfov, Vlașca, Olteni, cercurile muncitorilor din București a lansat un manifest care zugrăvește situația grea a țărănimii și arată cauzele răscoalei: „fără pămînt, fără protejuri, apăsați de boieri și de toate stăpînirile, lucrînd un pămînt care nu dă roade decît proprietarilor, muncii și netînuși, bătuți și jefuiți, foamea și neajunsurile l-au scos în sfîrșit din răbdare”.

Toate aceste fapte exprimă solidaritatea maselor populare orășenești cu țărănimea răscolită în 1888. Dar această solidaritate n-a luat forme de organizare și de conducere unitară pe întreaga țară. Neexistînd un partid revoluționar consecvent, care să înființeze alianța dintre muncitori și țărani, să conducă răscoala, e firesc că aceasta n-a putut învinge. Reprimarea răscoalei prin forța armată a dus la o perioadă de relativă „liniște” în rîndul țărănimii, destul de scurtă de altfel, intrucît în primăvara anului următor țărăni s-au răscolit din nou, cerînd pămînt. Asemenea răscoale s-au desfășurat și în județele Roman, Vaslui, Iași și Bacău.

Și aceste răscoale au fost reprimare în sînge. După aceea, starea țărănimii a continuat să se înrăutățească. Guvernul burghezo-moșieresc n-a căutat să ia nici o măsură în vederea îmbunătățirii situației țărănimii. Din această cauză, întreaga perioadă de pînă la 1907 a fost plină de răscolitoare tulburări țărănești, care au culminat cu marile răscoale din 1907.

Deși n-a putut aduce înlăturarea împărțirii, lupta dusă în 1888 de țărani și masele orășenești solidarizate cu ea, — pentru lichidarea resturilor iobăgiei, pentru rezolvarea dreptății a problemei împrumierii — a lovit totuși puternic în regimul putred burghezo-moșieresc și a contribuit prin aceasta la progresul Romîniei.

Șt. Olteanu

cercetător principal la Institutul de Istorie al Academiei R.P.R.

70 DE ANI DE LA RĂSCOALA ȚĂRĂNILOR DIN 1888

Gazeta „MUNCITORUL” în timpul răscoalei din 1888

Avantaje deosebite pentru producătorii ce contractează cereale și floarea soarelui

Tărani muncitori s-au convins din experiența anului trecut, că încheind contracte la cereale și floarea soarelui cu organele cooperativei sau ale statului, nu au decît de cîștigat. Dacă luăm de pildă situația din regiunea București, constatăm că prețurile plătite în vara și toamna anului trecut, pentru cerealele contractate, sînt cu mult mai mari decît prețurile care se pot obține acum în țirguri. În raionul Giurgiu, de exemplu, producătorii care au încheiat în anul 1957 contracte individuale la porumb, au primit — împreună cu plata pentru transportul porumbului la baza de recepție — 1,19 lei pe un kilogram, iar cei care au încheiat contracte în asociere au primit 1,30 lei pe un kg. Or, acum, spre sfîrșitul iernii, prețul porumbului în țirgurile din regiune nu depășește 1,05 lei la kg. Aceeași situație o întîlnim și în regiunea Craiova, precum și în multe raioane din regiunile Pitești, Suceava, Constanța, Galați, Oradea etc.

Iată de ce este în primul rînd în interesul producătorilor de a contracta cu organele statului sau ale cooperativei cantități cît mai mari de cereale și floarea soarelui, asigurîndu-și în felul acesta un cumpărător bun și statornic pentru recolta de grîu, porumb și floarea soarelui.

Prin anumite îmbunătățiri aduse sistemului de contractare, statul nostru acordă pentru anul în curs avantaje și mai mari față de 1957. Producătorii care contractează floarea soarelui, primesc bunăoară sporuri însemnate la prețul ferm, în raport cu cantitatea contractată. De pildă o gospodărie colectivă, sau altă unitate agricolă cooperatistă, care contractează un minimum de 8 tone semințe, primește un spor de 10 la sută la prețul ferm de contractare; dacă contractează 12 tone sporul va fi de 15 la sută, iar dacă contractează peste 20 de tone, sporul va fi de 20 la sută. Deci, într-un raion în care prețul de contractare este de 1,85 lei/kg. o gospodărie colectivă care va contracta peste 20 de tone de semințe de floarea soarelui va primi 2,29 lei pe un kg. Și mai avantajoasă este pentru unitățile agricole cooperatiste contractarea semințelor din soiul VNIIMK. Predînd semințe din acest soi, o gospodărie colectivă sau altă unitate cooperatistă din același raion, ar primi un preț de 2,51 lei pe kg. de sămînță, (adică încă un spor de 10 la sută la prețul de 1,85 lei, plus sporul de cantitate și plata transportului la baza de recepție).

Condiții contractuale mai avantajoase decît cele din anul trecut sînt asigurate și producătorilor individuali, precum și membrilor gospodăriilor agricole colective, cooperativei de producție și întovărășirilor agricole care contractează floarea soarelui. Să luăm, de pildă, raionul Corabia din regiunea Craiova. În acest raion prețul ferm de contractare pentru semințe de floarea soarelui din soiurile comune este de 1,83 lei pentru un kg. Anul trecut obțineau un spor de preț de 10 la sută numai acei producători care încheiau contracte în asociere. Anul acesta se acordă sporul peste prețul ferm de contractare și acelor care încheie contracte individuale, însă pentru cantități mai mari. De pildă, un producător care contractează 400 kg de semințe primește un spor de 10 la sută, iar dacă contractează peste 800 kg sporul la prețul ferm va fi de 15 la sută.

Desigur că nu toți sătenii au posibilitatea de a contracta peste 200 kg. semințe de floarea soarelui. Statul nostru a avut în vedere și acest fapt. Așa, de pildă, producătorii care se asociază pentru a contracta cel puțin 10.000 kg. semințe de floarea soarelui, beneficiază și ei de un spor de 10 la sută.

Toți producătorii individuali care contractează semințe de floarea soarelui din soiul valoros numit VNIIMK, primesc de la bun început un spor de 10 la sută (adică chiar și în cazul cînd contractează doar 200 kg. de semințe).

În afară de prețurile ferme de contractare și sporurile care se adaugă la prețul ferm, contractanții mai primesc cîte 2—3 litri de ulei, la prețul de desfacere cu amănuntul, pentru fiecare 100 de kg. semințe de floarea soarelui.

De asemenea, ca și în anul trecut, se acordă producătorilor care contractează cereale și floarea soarelui importante arvune. Așa, de pildă, pentru contractarea a 200 kg. de grîu, se acordă o arvună de 80 lei; pentru 200 kg. orzoaică sau floarea soarelui se acordă o arvună de 100 lei, iar pentru 300 kg. de porumb se acordă o arvună de 90 lei. Arvunele, fiind puse la dispoziția contractanților, începînd de la 15 martie, vin în ajutorul acestora tocmai la vremea cînd încep muncile agricole de primăvară și cînd producătorii au mai multă nevoie de bani.

Experiența anului trecut a dovedit cu prisosință că sistemul de contractare imbină interesele generale ale statului cu interesele particulare ale fiecărui producător. Tocmai de aceea noi trebuie să ajungem în anul acesta să cuprîndem în sistemul de contractare pe toți producătorii de cereale și floarea soarelui. Și cum pînă la începerea arăturilor și însămînțărilor de primăvară nu mai este mult, trebuie să urgîntăm încheierea contractelor atît la grîu, secară, orzoaică și porumb cît și la floarea soarelui.

Ilie Tinichigiu
director în Centrocopp

Mihail Szanto și alți țărani întovărășiți din comuna Decea, raionul Aiud, regiunea Cluj, semnează contractul încheiat cu cooperativa pentru valorificarea a 6.000 kg. de grîu și 5.000 kg. de porumb.

Florica Cunea, Ioana Predatu precum și celelalte gospodine din comuna Curtișoara, regiunea Pitești, sînt mulțumite de prețul la care cumpără ouăle centrul de achiziție al cooperativei. Asta se vede și din faptul că în februarie a.c., cooperativa de consum din comuna lor a achiziționat cu 4.000 bucăți ouă mai mult față de plan.

Spre baza de recepție din orașul Alexandria, regiunea București, se îndreaptă unul din convoaiele de care cu produse agricole achiziționate de cooperativele de consum din satele raionului.

La magazinele cooperative de consum din comuna Borșa, raionul Gherla, sătenii găsesc, pe lângă diverse articole de îmbrăcăminte și încălțăminte, și un bogat sortiment de produse alimentare.

INVĂȚĂTORUL

Niciodată nu m-am simțit mai mandru de cariera de care mi-am ales-o și căreia i-am închinat cei mai mulți ani ai vieții decât cu prilejul desfășurării unui program artistic în comuna Peretu de lângă Roșiori.

Sala căminului cultural era înțesată de femei și bărbați, țărani muncitori de toate virstele, cu ochii țintă și fețele înseninate, îndreptate spre scenă. Pe scenă se perindau când un cor, când un flăcăias care recita o poezie, când brigada întreaga jucând cu însufletire o scenă comică. O crainică, femeie tină și cu haz la vorbă, vestea fiecare număr din program. Corul, brigada, crainica, ba chiar și vioristul care însoțea corul, toți erau aproape numai învățători și profesori de la școala de 7 ani din sat. Cântau în cor și jucau rolurile scenariului cu avânt, cu marea grijă, în același timp, de a da cea mai potrivită interpretare și de a obține efectul așteptat.

Gesturile care veneau de la sine erau atât de naturale, cuvintele erau rostite cu atita siguranță și expresivitate, vocile se îmbinau atât de armonios, încât se simțea că o muncă asiduă de pregătire, în multe ceasuri din zi și din noapte, precedase ceea ce noi înregistrăm ca un spectacol reușit. Tunde de aplauze și larmă prelungită de risete răsplăteau de artiști.

Ceas de petrecere pentru popor, dar și de învățăminte, de ridicare la o treaptă mai înaltă a judecării lui despre viață și despre lume.

În slujba poporului și pe linia înțelesului ideologic, iată marea rol pe care partidul l-a încredințat învățătorului. Mulți, foarte mulți învățători și profesori de pe întinsul țării au primit acest rol cu adâncă seriozitate și-l realizează cu convingere și simț de răspundere, fie în școli, unde sădesc învățătura nouă și mintuitoare în mințile fragede ale tinerelor generații, fie în căminele culturale unde, cu răbdare și pricepere, ridică, zi de zi, din umilința neștiinței și a rătăcirilor de tot felul, nivelul de gândire al poporului la pragul de sus al culturii și al înțelegerii vieții celei noi. Factori activi ai vieții culturale de masă, învățătorii sînt, în același timp, puter-

nici fermenți ai transformării morale a societății pînă la cele mai îndepărtate limite ale acesteia.

Niște oameni de o asemenea greutate în dezvoltarea societății noastre, a căror activitate și al căror cuvînt e necesar să inspire încredere și să aibă autoritate, nu numai că trebuie să primească o pregătire atentă și să fie înarmați cu cele mai potrivite metode și mijloace de lucru, dar și să se bucure de un prestigiu la înălțimea misiunii lor. Greșit se crede, pe alocuri, că învățătorii și profesorii pot fi folosiți la orice, sustrăgîndu-i de la marea lor misiune culturală și utilizîndu-i pentru treburi care le macină prestigiul și le sapă autoritatea.

Tineretul care intră în învățămînt, îndeosebi, este chemat să prindă pasul vrednicilor lor înaintași și să se avînte cu înflăcărare și abnegația obișnuită vîrstei în lupta pentru ridicarea nivelului cultural al poporului. Deșteptarea și punerea pe rod a conștiințelor șovăelnice, unele chiar întunecate, ale lumii sateor, iată o nobilă misiune, merită să trezească interesul sufletelor generoase ale tineretului nostru învățătoresc și profesoral și să dea obiect marilor lor disponibilități de energie și de efort.

Un adevărat pionierat, în care riscurile și greutățile de tot felul nu lipsesc, dar în care e neapărat cuprinsă și satisfacția de a fi luptat și biruit, e de natură să atragă un tineret viu, combativ, dornic de a deschide drumuri noi.

Fiecărui tinăr conștient și convîns de necesitatea istorică a construirii unei societăți noi, socialiste și însuflețit de iubirea de patrie și de popor, trebuie să-i stea ca pildă realizările glorioase ale comsomoliștilor sovietici care, în îndepărtata Siberie, au întemeiat sate și orașe noi și au pus în valoare, pentru binele întregului popor și gloria patriei, mii și mii de hectare de pămînt, lăsat altădată la voia întâmplării.

Sîntem un popor care a intrat într-o eră nouă și pașii grei ai celor ce făuresc istoria trebuie să răsune tot mai numeroși și tot mai hotărîți.

Prof. Petre Drăgoiescu

președintele Consiliului superior al școlilor

CLASA VI-A B

— Imposibilă clasă, dom'le. O oră de curs acolo îți distrug un an din viață.

Cam acestea erau într-o vreme cuvintele profesorilor în legătură cu clasa a VI-a B, a școlii din Valea Călugărească. S-au schimbat doi diriginți, dar nici unul n-a reușit să cumițească elevii. Unii elevi veneau cu lecțiile nefăcute. Bineînțeles nu era vorba de toată clasa. Însă un măr putred le strică și pe celelalte. Situația aceasta nu mai putea dăinui multă vreme.

— Nu-mi place să schimb diriginții o dată cu anotimpurile. Însă acum este cazul. Ioanițescule să preiei dirigenția clasei a VI-a B I — i-a spus într-o bună zi directorul Uncu, profesorului de franceză.

Nu s-ar putea spune că Eugen Ioanițescu s-a bucurat. Deși avea în spate 27 de ani în învățămînt, totuși nu-i venea ușor.

— Mai bine îmblînzesc un tigră decît să-l disciplinez pe elevul Drăguțescu.

Directorul rise și îl pofti pe Ioanițescu în biroul lui.

— Greșit au procedat cu copiii ceilalți diriginți.

Directorul trase un sertar al biroului și scoase o carte. Răsfoi puțin filele pînă găsi ce căuta.

— Iată ce spune Makarenko.

Și îi întinse profesorului cartea.

Profesorul Ioanițescu citi cuvintele subliniate cu roșu. „Consider că disciplina nu este o metodă de educare, ci rezultatul educației...”

Căutînd metodele care să înăptuiască educația, profesorul Ioanițescu și-a început munca de diriginte. Adesea se sfătua cu directorul. Și cu Makarenko se sfătua, ascultînd glasul slovelor scrise.

Cel mai recalitrant din clasă rămăsese tot Drăguțescu. Deci el trebuia deocamdată izolat. Pe făgașul cumițeniei vor fi atrași alții mai înții.

— Ion Petcu, spune-i tatălui tău să vină mline la școală.

A doua zi profesorul și părintele au stat îndelung de vorbă. Urmarea — Ionică n-a avut voie un timp să meargă la cinema și la serbările căminului.

Dar marea transformare s-a produs la școală. Ioanițescu vorbea și cu ceilalți profesori să nu-i dea nici o atenție lui Petcu. Acesta începuse să se simtă prost. De unde pînă atunci toți îl scuturau, acum parcă nici nu exista. Într-o zi, chiar la ora lui Ioanițescu, se juca cu razele soarelui primăvăratec, care îi cădeau pe bancă. Nu-l lăsa nici pe colegi să fie atenți la oră.

— Elevul Petcu — îl trezi vocea lunătoare a dascălului. Te știu mare amator de plim-

nică să spună ceva.

— Nimic, — o tăie Ioanițescu clasă.

Ionică ieși cu capul în jos sfîrșitul orei, profesorul îl gă-

— Ei, nu te-ai dus la plimb

— Vă rog să mă iertați. O

În vorbele copilului nu era

Fusese jignit prin darea afară

acum mîndria lui îi dicta un

să inspire încredere.

Ion Petcu a devenit un elev

și a renunțat la hoinăreala.

Profesorul Ioanițescu nu a

celești măsuri și pentru edu

levi. Pe Ștefănescu l-a judeca

pentru că începuse să ia note

și clasa să-l judece. Aspră și

umiltoare, însă a mers dire

sensibil al copilului. N-a sc

timpul, a refuzat cu încăp

pundă la întrebări. De vorbit

a plîns. Lacrimile exprimau

acesta un fel de răspuns, pe

rit apoi faptele.

De cînd a preluat profesoru

rigenția clasei a VI-a B. a

săptămîni. Elevii sînt de nerec

rămăs însă Drăguțescu. Înt

educatorului se îndreaptă a

elev rămăs ca o buruiiană într

această buruiiană nu va fi pl

astfel ca să devină floare. U

mille de flori din grădina m

A. S. Makarenko, de la a c

implinesc 70 de ani.

A.

Octav Măgureanu

Ochii

- SCHIȚĂ -

Șaptezeci de ochi, mici și mari, rotunzi ori lunguieți, cenuși, albaștri, negri ori căprui, ochi deschiși larg, arzînd de curiozitate, de teamă, de bucurie ori părere de rău, șaptezeci de lumini strălucitoare erau ațintite asupra ei... Iar aici, la un pas de ea, dincolo de masa ei, doi ochi mari și negri străluciau mai puternic decît ceilalți. În ei nu se vedea nici veselie, nici răutate, nici îndrjire, nici obrăznicie, ci numai o ușoară tristete și chiar resemnare. Erau ochii lui Niculiță Drocan, elevul ei cel mai liniștit, mai ascultător, mai blind și care, deși nu era prea strălucit la carte, nici printre cei din urmă nu se putea număra. Ochii lui o priveau intens, iar chipul băiatului exprima, ca și ochii, același sentiment de tristețe, care o dezarma.

Era unul din momentele ei grele, poate tot atât de greu ca acela trăit în prima ei oră de predare, acum doi ani, în această clasă, unde își începuse atunci apostolatul de învățătoare... Oare de ce i s-au încestat fălcile, i-a pierit curajul, pe care, de altfel, îl avea destul de mărunț, de ce nu era în stare să ia o hotărîre acum, în clipele acestea? Își aruncă privirile în treacăt spre ferăstră și văzu omătul spulberat de vînt peste capetele copiilor, prin geamul spart numai cu zece minute mai înainte... Cei șaptezeci de ochi se îndreptară și ei într-acolo, rămăseră o clipă ațintiți pe spărtură, apoi iar se întoarseră spre ea și iar n-o mai slăbiră.

De undeva, nefiresc, răsuna în liniștea deplină din clasă, vorbele bolovănoase ale lui Costache Drocan, tatăl băiatului:

„Tovarășă învățătoare, pe Niculiță al meu vreau să-l fac om cu carte, doctor sau inginer... Să-mi spui numai dacă nu învață, ori se ține de șotii, c-apoi îl snopesc eu în bătaie!”

În fața ei apără o clipă chipul lui Drocan, aspru, crunt, puțin chiar fioros, cu ochii sclipînd de minie... Asocie acest chip cu niște labe uriașe, ca de urs, care țineau un furcoi, și își imagină băiatul acesta firav, slăbuț, maltratat de tatăl său. Degetele ei se crispară deodată și frînseseră creionul subțire de brad; iar pocnetul răsună ca un trăsnet în tăcerea apăsătoare și deplină din clasă... Trezări; trezări și copilul din fața ei, așteptîndu-și, acum cu oarecare teamă, osînda.

Ridicînd din umeri, zise cu ton egal, voit rece:

2

O C H I I

— Niculiță, după oră vom merge acasă, împreună!

— De ce? șopti băiatul, cuprîns de panică.

— Să vorbesc cu tatăl tău!

Băiatul nu mai stăruia. Își plecă ochii în pămînt și, cu umerii aduși, ca un bătrîn, porni încet la locul lui din fundul clasei...

Ora începu, aproape ca de obicei, numai gîndurile ei nu mai erau ca în alte dați, adunate în jurul celor ce le preda, ci alergau bescumot, cînd la pedagogie, cînd la tatăl băiatului, cînd la geamul spart cu un bulgăre de zăpadă cu gheață aruncat din curte de Niculiță... Pînă la sfîrșitul orei, încercă în zadar să găsească o soluție, să ferească băiatul de urgia tatălui său. Îi părea rău că se înșelase asupra cumițeniei și seriozității lui Niculiță; constatarea aceasta o dezamăgea și-i strecura în suflet îndoială în priceperea ei, în putința ei de a înțelege și pătrunde sufletul copiilor...

...După oră, porniră împreună spre casa lui Drocan. Umblau tăcuți, înfoleți, fără să se privească. Într-un fel, nu-i dispăcea încă pășinarea cu care băiatul privea mereu zăpada pe care o călca ritmic; poate n-ar fi putut să-i suporte ochii din nou, mai ales acum cînd se apropiau de locul hotărîtor.

În câteva rînduri, încercă să se închipuie în pielea băiatului și se sperie și îl vedea pe Drocan lovindu-l fără milă, urlînd sălbatic la el: „Îmi faci de-astea? Na, satură-te de geamuri!” Și palmele lui enorme parcă dădeau în ea, nu în copilul firav, iar acesta țipa

de-i sfîșia u

gîfția, mărșăl

să-l sărute, și

zi să pună g

ei naive, măi

simbetei într

Il găsi pe

ceea ce o b

vire aspră b

iar dacă n-ar

tifice vizita...

chiar s-o hot

aceștia mă v

mai puternic

— Așa-i

întrebă cu g

Ea îi priv

lui și clătîne

— Nu, nu

Drocan se

trebe el, hă

— Știi, ba

de mare; și

— Cum l-

putere umăr

jit, Niculiță

drept în och

— Ne-am

Sandu lui 7

clasă. Am d

a nimerit ge

varășei înv

Fața încr

— Ce zic

— Este c

— Asta e

facă. Acu,

și-l punem,

șotii! Cit d

Doar o fost

Își întoars

găduitor și

— Ia, ase

tîmplă!

— Nu, t

Îi fu atît

nici nu se

ruitor și ea

atita îngădu

de rușine, e

Mîndria întovărășitorilor din Axente Sever

Pe inserat cînd se aprind luminile, spre Copșa un șir lung de case rămîn întunecate. Sînt case noi, încă nelocuite. Pe aici pe undeva este și casa nouă a lui Vasile Isailă, întovărășitorul. Dacă acum zece ani i-ar fi spus cineva că va ajunge să-și aibă casa lui, cu mobila lui, cu gaz metan și lumină electrică și că toată ziua îi va cînta radioul în casă, Isailă s-ar fi crucit.

Erau toluși pe vremea aceea oameni care credeau în gîndul că foarte repede țărani lipsiți ca de-alde Isailă ori Ion Dorca, ori Ion Ciupeanu, ori Simion Trifan, care nu cunoscuseră mulțumirea de a se ști în casa lor, au să ajungă să aibă și case, și lumină electrică, și cinematograful ba, după vorbele unora mai fineri și mai înflăcărați — chiar televiziune. Și acei oameni care credeau în toate acestea se adunau în casa lui Paul Ilie și în ședințe de partid plănuiau de la lună la lună, de la an la an încotro și în ce chip să schimbe fața satului.

Întovărășirea „Progresul” din comuna Axente Sever cuprinde 80 la sută din locuitorii. Este alcătuită din 119 familii și are o suprafață de 461 hectare. Pămînt nu prea bun, dar în clima domoală a podișului transilvănean și lucrat de mîinile neobosite ale întovărășitorilor, acolo pe unde tractoarele S.M.T. din Proștea Mare nu mai răzbesc, rodește mulțumitor, chiar bine. Aproape 1500 kg. de grâu la hectar, aproape 20.000 kg. de cartofi la hectar. Se mai cultivă și sfeclă, și porumb, și orz. Din 1952 de cînd a luat ființă întovărășirea, în Axente Sever s-au clădit peste 120 de case noi, s-a introdus lumină electrică și gazul metan. Acum se vorbește aici despre canalizare. Oamenii au început să-și dea seama că stă în puterile lor să se bucure de un trai civilizat, de progres.

În Axente Sever, pentru nimeni nu mai este o taină că ceea ce face ca întovărășirea să obțină an de an rezultate mai bune, este faptul că aici consiliul de conducere, avînd sprijinul și aprobarea însuflețită a adunării generale, s-a îngrijit, pe măsură ce nivelul de trai al întovărășitorilor creștea, să se întărească și fondul de bază al întovărășirii.

Așa, de pildă, în 1953, — cel dintii an de existență al întovărășirii — s-a văzut că însămințarea păioaselor pe locurile mal deluroase se face anevoie. Tractoarele nu puteau lucra pe astfel de terenuri accidentate. Semănător cu mîna nu era rentabil. În 1954 adunarea generală a cerut cumpărarea a două semănători de păioase și a unui trior. A fost o investiție mică — nici 2500 lei — și care a însemnat începutul creării fondului de bază. Întovărășirea era alcătuită din 68 de familii cu 293 hectare.

Cînd la sfîrșitul anului 1955 suprafața întovărășirii a ajuns să fie de peste 400 hectare și numărul membrilor de peste 100, cerințele întovărășitorilor pentru o viață mai bună desfășurare a muncii au crescut. Și încă n-ar fi fost mare lucru să faci față atîtor lipsuri dacă ar fi avut unde să-și înmagazineze produsele.

Cînd întovărășirea era mai mică, hai, treacă-meargă, ba într-un pod, ba îngăduiți pe la vreo magazie a statului, ba ici, ba colo, dar acum, cu recolte măsurate în vagoane de cereale, toată vremea erau, cum s-ar spune, cu casa în căruță. Pe an se pierdeau așa, numai cu transportul cerealelor de ici-colo, cîteva mii de kilograme.

Buni gospodari, întovărășitorii din Axente Sever și-au trecut pe hîrtie ce nevoi au în anul 1956 și pînă la urmă a ieșit următoarea socoteală:

Două semănători păioase — 2.100 lei; două semănători porumb — 600 lei; un porzolator — 120 lei; una basculă de 500 kg. — 1.476 lei; una batoză de dezghioat porumb — 200 lei; una grapă cu trei cimpuri — 150 lei; lăzi pentru școala de vișă — 326 lei; 40.000 bucăți cărămizi pentru construcția unei magazii — 11.680 lei; lemnărie necesară construcției — 10.000 lei; ciment 5.000 kg — 5.000 lei; total 31.652 lei.

Să dorești să faci asemenea cheltuieli nu-i cine știe ce grozăvenie. Dacă vrea omul își poate dori să cheltuiască și un

milion de lei. Vorba este însă de unde iei banii? Care-ți sînt mijloacele să cîștigi acești bani?

Întovărășitorii din Axente Sever au găsit aceste mijloace. Și în planul de muncă pe anul 1956, la rubrica venituri pentru creșterea fondului de bază și-au trecut următoarele sume realizate pînă la ultimul ban:

De la grădina de zarzavat pe o suprafață de 4 hectare, lucrate în comun de toți întovărășitorii și ale cărei produse au fost contractate cu cooperativa — 10.811 lei; taxele provenite de la noii înscriși în întovărășire — 450 lei; contribuția din produsele valorificate prin contracte cu cooperativa ori cu „Recolta” — 4.890 lei; sold C.E.C. din anul 1955 al fondului de bază — 3.985 lei, la care se adaugă un împrumut pe termen lung de la B.R.P.R. de 26.680 lei; total 46.816 lei, deci, cu aproape 15.000 lei mai mult decît cheltuielile prevăzute în anul 1956.

Experiența unui an de muncă laolaltă la grădina de legume i-a încurajat pe întovărășitorii. Grădina se dovedea o adevărată comoară și în anul 1957 cooperativa a vărsat în casa întovărășirii suma de lei 26.867 care adăugată soldului din 1956 al fondului de bază de lei 15.100 și taxelor de înscriere în întovărășire încasate de la noii membri, au acoperit mai mult de jumătate din sumele cheltuite pentru construcția magaziei de cereale cu o capacitate de 20 vagoane.

Aproape fără să se bage de seamă fondul de bază al întovărășirii „Progresul” din comuna Axente Sever, raionul Mediaș, a întrecut pînă și cele mai optimiste prevederi.

Anul 1958 găsește întovărășirea cu următorul fond de bază, bun comun, proprietate colectivă:

Una magazie de cereale, două semănători păioase, două semănători porumb, două trioare, un cîntar, 12 m.p. răsadnițe calde, un porzolator, materiale de construcții, ciment, tablă, o grapă cu trei cimpuri etc., etc., total bunuri în valoare de 104.550 lei.

După cum se vede, întovărășitorii din Axente Sever le-a fost greu pînă s-au pomit. Astăzi sînt mîndri, și pe bună dreptate — pentru realizările lor. În aceste luni de început de an, îi găsești mai tot timpul pe la sfatul popular. În adunarea generală, fîntă nu de mult, au holărit alte cîteva investiții menite să întărească și mai mult fondul de bază. Grădina de legume în acest an trebuie să dea un venit de aproape 40.000 lei. În acest an întovărășitorii s-au holărit să-și construiască un grajd mare, încăpător, pentru a trece la înflințarea unei ramuri aducătoare de cîștig — creșterea și îngrășarea de animale, care este după cum s-a dovedit peste tot, o verigă principală pentru dezvoltarea și întărirea unităților cooperatiste de producție agricolă.

Gh. Florescu

DE PRIN SATE ADUNATE

Zile de mărțișor

E vreme schimbătoare. Cînd soare cald care amăgește ghiocelii ivindu-i la lumină, cînd vînt și zloată. „Își iac de cap babele, în afunduri de pădure!” — spune într-o doară Alexandru Drăgan, și-n liniștea încăperii vorbele sună ca un început de poveste. „Da' o să le birule primăvara. Totdeauna a biruit primăvara”. Aici la Uliești, mai mult ca sigur că oamenii îi grăbesc venirea și-i presară drumul cu nestemate...

La Hanul lui Pală, unul din cătunele Ulieștilor, au pus sămînța pe 5 ha., la 5 ale lui martie. Au pîndit vremea bună de după ferestre, mirosind aerul sau ascultînd „bulletinul” la radio.

Comuna e taman la marginea raionului. O lega de Găești un drum de țară pe care bătea talpa omului sau carul, cale lungă pînă la centru. Au cerut deputatului raional, Ion Vilcu, să li se înființeze cursă de autobuz. De ce pînă acum au putut trăi așa, și acum vor autobuz? Fiindcă azi sînt oameni ridicați, iar comuna, economiceste, puternică. Deputatul a intervenit mai sus, asta fiind o treabă de ordin regional, și li s-a cerut să facă ei mai întii din drumul de care, o șosea ca-n palmă. De la 1 la 5 martie au cărat și întins 680 m.c. de pietriș și-au făcut șanțuri pe o lungime de 940 metri. Adică cu 250 care mai mult la pietriș și cu 250 m. mai mult la șanțuri decît era prevăzut pe tot anul într-o anumită situație întocmită la secția de drumuri a raionului. Acum să poștească autobuzul Mușterii, berechet.

La 6 martie, au venit la sfat, la Uliești, 10 oameni cu cereri de intrare în întovărășire. De la 2 la 8 martie, 34 de familii s-au înscris în întovărășirea „3 Februarie”. Drăgan, președintele, istorisește începuturile ei: „Am fost întii 23 familii. Acum un an, eu și frații mei,

Costică și Gheorghe am făcut cerei. Eram cei dintii din sat. Apoi au intrat Stancu și Costică Drăgan, veri de frate. Ioana Tudor, tușă, Ion Ion, rudă mai de departe și vecin, Anton Iancu, vecin la două case. Apoi vecinul lui Anton și vecinul vecinului, au venit la rînd. Locul întimplărilor a fost terenul din Văcăreasca. Sînt aici 70 de hectare împărțite în 14 loturi, cîte primiseră bătrînii la improprietărire. Fiecare lot, 5 hectare. Din lotul moșului nostru au împărțit unchiul Mitrică, Drăgan cu cei doi frați și Ion Ion. Ultimul și-a măritat fata și i-a dat 35 de ari, oprindu-și lui 40. După o socoteală, cele 14 loturi s-au împărțit în 110 fărime. Lui Ion îi venise peticul de pămînt pe un povornîș și-l ara o zi întreagă cu doi cai. Așa-i că nu ar mai putea merge așa?”

Desigur că nu se mai putea. Azi sînt 158 de familii în întovărășire. Și vin mereu, ca o apă de munte cînd se topesc zăpezile, sus la izvoare.

Și faptele s-au înmulțit mereu. Iată numai cîteva dintre ele:

— Întovărășirea din Croitori și-a cumpărat de curînd un trior și două semănători. Se pregătește pentru apropiata campanie.

— S-a turnat postamentul de beton pentru noua centrală electrică. În comună se sapă gropile pentru stîlpi.

— Din ziua alegerilor și pînă azi sătenii din Uliești au contractat cu statul 14.200 kg. grâu și 8.500 kg. porumb.

Toți ce-au plănuit în neuitatele întîlniri cu viitorii lor deputați, îmbracă formă vie cu săptămîini înainte, în chiar acum zilele mărțișorului. De aici spuneam că oamenii aștern în calea primăverii neste mate.

V. Toso

Tușa Smaranda nu e singură!

Tușa Smaranda locuiește în Isaccea, mica și străveche așezare de pe tîrmul tulcean al Dunării, unde se mai văd și astăzi resturile de piatră ale podului ridicat în urmă cu milenii de către Darius al lui Huseaspes.

Pe tușa Smaranda o cunosc toți isăcceni. Chiar așa i se spune: „tușa Smaranda”. Dîmineața, cum se luminează de ziuă, tușa Smaranda pornește încet spre sediul gospodăriei colective „I. C. Frimu”. Sosește totdeauna cea dintii. Cheile birourilor ea le păstrează. De șapte ani vine tușa Smaranda acolo. Lucrează în gospodăria colectivă încă de la înființare.

Scările sediului sînt multe și cam înalte. Le suie greu tușa Smaranda. Aproape șaizeci de toamne îi apasă pe umeri. Dar tușa Smaranda nu le ține socoteala. Mai poți să te gîndești la tine cînd ai atît de mult de lucru? Se apropie împărțirea avansurilor. Nuri Sali, Ștefan Abrașu, Maram Idris și ceilalți oameni intrați în colectivă astă-toamnă vor să știe în fiecare seară cu cîte zile-muncă sînt trecuți în scripte. Se bucură întocmai ca niște școlari care vin aca-

să după ce au primit la școală prima notă mare. Ei, și cite nu mai sînt de făcut!

Tușa Smaranda e socotitoarea colectivei. Registrele și le ține într-o ordine desăvîrșită.

Nu greșește niciodată și de aceea e mulțumită toată lumea. E drept că la început, acum șapte ani, unii au privit-o cu indoială: ce să facă Smaranda Georgescu în gospodăria colectivă?

Cînd a luat ființă colectivă, tușa Smaranda tocmai ieșise la pensie. Lucrase pînă atunci la oficiul local P.T.T. Cu pensia și cu cele trei hectare de pămînt pe care le avea, ar fi putut să trăiască binișor.

Dar tușa Smaranda s-a gîndit că nu poate să șadă singură. Intrase în gospodăria colectivă pînă și moș Ulian Cuzmici, care avea optzeci de ani, iar ea să rămînă de-o parte? Și a intrat. A cerut să fie dată la orice muncă, unde-o fi nevoie. N-a făcut nazuri. Unde au pus-o, acolo a lucrat. Pe urmă, președintele Ivan Mișcalencu i-a dat în primire postul de socotitor. Și toată lumea a fost mulțumită. Iar tușa Smaranda se simte ca într-o mare familie, în sinul

căreia domnește armonia. A uitat de mult acel simțămînt al însingurării care o chinuia după plecarea fetei sale la oraș. Fata ei, funcționară la un minister, în București, se repede deseori la Isaccea. Măicuța o primește cu piine de secară, cu crap la captor, proaspăt pescuit de brigada lui Tudor Neboleanu, cu plăcintă cu brînză și o cană de vin virtos. Uneori măicuța îi dă și cite-o oca de lînă, să

aibă pentru un pulover frumos.

— De unde ai atîtea bunătăți, măicuță?

— Ei, draga mamii! 391 de zile-muncă am făcut eu ma an.

Fata suride fericită și o să rută pe amindoi obraji.

— Ce bine e la dumneata măicuță!

N. Culcea

PENTRU O CONFERINȚĂ LA CEL MAI ÎNALT NIVEL

Guvernul sovietic a înmănat guvernului S.U.A. un memorandum în problema convocării unei conferințe la cel mai înalt nivel. Memorandumul propune mai întâi convocarea unei conferințe a miniștrilor Afacerilor Externe, care să aibă loc în luna aprilie 1958. Scopul principal al acestei conferințe ar fi

reducerea la minimum a perioadei de pregătire a întâlnirii șefilor de guverne. Memorandumul prevede ca miniștrii Afacerilor Externe să fie însărcinați cu elaborarea ordinii de zi a conferinței la cel mai înalt nivel și să stabilească data, locul și componența participanților. În ce privește componența participanților, guver-

nul sovietic propune să fie prezente următoarele state: S.U.A., Marea Britanie, Franța, Italia, U.R.S.S., Polonia, Cehoslovacia, România, India, Iugoslavia și Suedia.

Guvernul sovietic propune ca în cadrul conferinței la cel mai înalt nivel, cu participarea șefilor de guverne, să se discute următoarele probleme internaționale urgente:

- încetarea imediată a experiențelor cu armele atomice și cu hidrogen;
- renunțarea de către U.R.S.S., S.U.A. și Marea Britanie la folosirea armei nucleare;
- crearea unei zone denuclearizate în Europa centrală;
- încheierea unui acord de neagresiune între statele membre ale Uniunii Atlanticului de nord și statele membre ale Tratatului de la Varșovia;

- reducerea efectivului trupelor străine aflate pe teritoriul Germaniei și în alte țări europene;
- elaborarea unui acord asupra problemelor legate de preîntâmpinarea unui atac prin surprindere;
- măsuri de largire a legăturilor comerciale internaționale;
- încetarea propagandei de război;
- căile de slăbire a încordării în Orientul apropiat și mijlocii

Jawaharlal Nehru și Chivu Stoica la reședința președintelui Indiei

Vizita delegației guvernamentale române în India

Răspunzând invitației primului ministru al guvernului indian, Jawaharlal Nehru, săplămîna trecută a sosit la New-Delhi, capitala Indiei, într-o vizită de prietenie, tovarășul Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Romîne, însoțit de tovarășii Emil Bodnăraș, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și Avram Bunaciu, ministrul Afacerilor Externe. Pe aerodromul Palam, oaspeții au fost întâmpinați de primul ministru Nehru. Străbătînd străzile capitalei indiene în mașini deschise, înalții oaspeți romîni și oamenii de stat ai Indiei au fost salutați de o populație numeroasă, scandînd cunoscutele cuvinte: „Hindi rumîni bhai-bhai!” („Indienii și românii sînt frați!”)

În cursul zilei de sîmbătă sosită poporul român au făcut o vizită vicepreședintelui Indiei Sarvapalli Radhakrishnan, cu care au avut o convorbire prietenească și însulețită. Vicepreșe-

dintele Indiei a amintit de vizita pe care a făcut-o în România, arătînd că a învățat să prețuiască și să admire poporul român și munca lui pașnică.

Tot în cursul zilei de sîmbătă, tovarășul Chivu Stoica, însoțit de tovarășii Emil Bodnăraș și Avram Bunaciu au depus o coroană de flori la cenotaful lui Mahatma Gandhi, eminent conducător al mișcării de eliberare a Indiei, asasinat mișelește de o slugă a imperialiștilor, acum zece ani. De asemenea, oaspeții romîni au vizitat satul Ajrontha, care face parte din programul guvernamental de dezvoltare gospodărească. Tovarășul Chivu Stoica a transmis fărîmii indiene un salut călduros din partea poporului român și în aplauzele furtunoase ale celor prezenți a anunțat că sătenii din Ajrontha vor primi în dar de la frații lor din România un tractor și cinci garnituri de mașini agricole.

Între poporul român și poporul

indian s-au statornicit în ultimul timp relații trainice de prietenie și colaborare rodnică. Poporul nostru privește cu simpatie uriașele succese dobîndite de poporul indian în cursul primului plan cincinal și privește cu toată încrederea perspectivele deschise de către sarcinile celui de al doilea plan cincinal. În India, această țară cu o populație de aproape 400 milioane de locuitori, se deslășoară o vastă operă de construire a unei vieți pașnice. Afil India cil și România sînt însulețite de năzuința fierbîntă de a lichida greaua moștenire a trecutului, de a dezvolta cu succes economia, de a-și lăsa o puternică industrie proprie, de a ridica necontenit nivelul de trai și de cultură al populației.

An de an se dezvoltă comerțul și colaborarea economică romîno-indiană. India importă din țara noastră produse petrolifere, utilaj petrolifer, ciment, locomotive de mină, tractoare, mașini agricole; iar țara noastră cumpără din India fire de bambac, fire și fabricate de lută, uleiuri vegetale, piei, piper și altele. Schimburile comerciale, tehnice și culturale dintre cele două țări contribuie la cunoașterea reciprocă și la apropierea popoarelor noastre.

Republica India și R.P. Romînă sînt profund interesate în menținerea și apărarea păcii în lume. Acest fapt este întărit o dată mai mult de declarația comună a președintelui Consiliului de Miniștri al R.P. Romîne și a primului ministru al Indiei, semnată în ziua de 9 martie, la New-Delhi. Primii miniștri au trecut în revistă problemele internaționale mai importante din dările regiuni ale lumii și au căzut de acord că aceste probleme pot fi rezolvate pe calea pașnică a tratatelor. Declarația subliniază că cei doi primii miniștri își reafirmă simpatia și sprijinul lor față de popoarele care luptă împotriva colonialismului și hotărîrea de a continua și pe viitor eforturile lor pentru ca R.P. Chineză să-și ocupe locul ce i se cuvine de drept în O.N.U. Primii miniștri, român și indian, se pronunță cu hotărîre pentru convocarea unei conferințe la cel mai înalt nivel, pentru interzicerea armelor nucleare, pentru dezvoltarea colaborării economice între state pe bază de egalitate și avantaj reciproc.

Vizita pe care o întreprind în India sositii poporului nostru, în frunte cu tovarășul Chivu Stoica, precum și vizita pe care o va face în țara noastră premierul indian Nehru, la o dată ce se va fixa ulterior, vor constitui un pas însemnat pe calea adîncirii relațiilor dintre Republica India și R.P. Romînă, în interesul ambelor popoare și a cauzei păcii în lume.

În afară de acestea, guvernul sovietic este gata să discute și alte propuneri concrete, prezentate de alți participanți la conferință, propuneri menite să aducă o contribuție însemnată la însănătoșirea în tregii situații internaționale. Așa, de pildă, guvernul sovietic se declară de acord cu discutarea și a altor probleme, cum ar fi interzicerea folosirii spațiului cosmic în scopuri militare, lichidarea bazelor militare pe teritorii străine, încheierea tratatului de pace

cu Germania, dezvoltarea legăturilor și contactelor dintre țări și altele. Totodată, guvernul sovietic se declară împotriva discutării oricărei probleme care ar constitui un amestec în treburile interne ale unui stat sau altui.

Noile propuneri sovietice, cuprinse în memorandumul adresat guvernului S.U.A., reprezintă o nouă și prețioasă contribuție la lupta pentru destinderea încordării internaționale, pentru apărarea păcii în întreaga lume.

DIN SATELE TARILOR SOCIALISTE

R. P. Polonă

În voevodatul Szezezin, situat pe țărmul Mării Baltice, a avut loc împărțirea veniturilor în cooperative agricole de producție. După un an de muncă rodnică, datorită folosirii metodelor agro-zootehnice înaintate și a mecanizării agriculturii, membrii cooperativelor agricole din acest voevodat au realizat venituri însemnate. Astfel, coo-

operatorilor din satul Tuwic le-a revenit pentru fiecare zi-muncă 145 de zloti și 12 kg. de grâu, în afară de alte produse, ca miere, cartofi, nutreț pentru vite și altele. Succesele cooperativelor din Tuwic nu sînt o excepție. În cursul anului trecut toate cooperativele agricole din voevodatul Szezezin au obținut recolte bogate, iar veniturile membrilor au crescut considerabil.

R. D. Germană

În prezent, în R. D. Germană există aproape 7.000 cooperative agricole de producție. Industria constructoare de mașini și unelte agricole contribuie la buna dezvoltare a cooperativelor, la aprovizionarea lor cu mașini și unelte agricole. Pînă în anul 1960 vor fi puse la dispoziția agriculturii mai multe mil de combine moderne pentru recoltarea cartofilor și a cerealei.

Statele Unite ale Americii caută pe toate căile să unifice blocurile agresive N. A. T. O., S.E.A.T.O. și Pactul de la Bagdad.

MONOPOLISTUL AMERICAN: — Lăsați copiii să vină la mine...

(Desen de I. DORU)

Poarta „Har Minar”, din orașul Heiderabad, construită în secolul al 16-lea

